

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **FA LUDVÍK s. r. o.**, IČO: 28288700
sídlem Trboušany 77, 664 64 Trboušany
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Ludvíkem
sídlem Smilova 373, 530 02 Pardubice

proti

žalované: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2022, č. j. 7273/1.30/21-5,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 20. 9. 2021, č. j. 2599/9.30/21-12, sp. zn. S9-2021-54, ve spojení s rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 4. 4. 2022, č. j. 7273/1.30/21-5, sp. zn. S9-2021-54, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, jehož se dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti, a za to mu byla uložena pokuta ve výši 145.000 Kč. Skutkovou podstatu přestupku naplnil tím, že umožnil fyzickým osobám ukrajinské státní příslušnosti od 2. 5. 2019 do 27. 8. 2019 – O. T. a D. P. a od 12. 7. 2019 do 27. 8. 2019 – Y. K. a L. K. (dále též „pracovníci“) výkon závislé práce spočívající v pomocných a manipulačních pracích v pilařské výrobě mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a bez povolení k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nezákonná a obsahují prvky libovůle. V rámci správního řízení totiž nebyly provedeny všechny navržené důkazy a správní orgány dospěly k nesprávným zjištěním a správní řízení je zatíženo vadami, které mají za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že všechny jeho návrhy na doplnění dokazování byly zamítnuty, stejně jako jeho žádost o nařízení ústního jednání. Správní orgány rezignovaly na řádné projednání věci oproti rychlému vyřízení věci. Zcela byla pomínuta existence společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o., která měla nést odpovědnost, neboť to byla ona, kdo těžil ekonomické výhody z práce zahraničních pracovníků. Protože však nebylo provedeno ústní jednání a navržené důkazy, je řízení stíženo vadou vedoucí k nesprávným skutkovým zjištěním a vadným právním závěrům. Mezi okolnostmi, které odůvodňují provedení navržených důkazů, zdůraznil zejména: rozporuplnost výpovědí pracovníků, jejich neznalost českého jazyka a česky psaného písma, nemožnost žalobce být přítomen jejich výsledku a skutečnost, že byli odměňováni výlučně ze strany společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o. Správní orgány přitom nemohly vědět, zda provedením navržených důkazů dojde k novým zjištěním. Pracovníci společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o. vyslechnutí do protokolu č. j. 322272-24/2019-53000061 nerozuměli českému jazyku, přepis jejich výpovědí proto neodpovídá skutečnému průběhu výslechu, svědci podepsali protokol napsaný v českém jazyce pod nátlakem, nebyl tak naplněn požadavek zásady materiální pravdy. Tomu odpovídá pak i protokol č. j. KRPB-161166-10ČJ-2019-060026-SV, v němž účastník prohlásil, že českému jazyku nerozumí, a že žádá tlumočníka do ruského jazyka. K protokolům pak nelze ve správním řízení přihlídnout, neboť žalobci nebylo umožněno klást svědkům otázky, kontrolovat, zda pokládané otázky nejsou sugestivní nebo kapciózní a zda byla protokolace provedena správně. Novou skutečností je pak trestní řízení vedené proti jednatelům společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o. u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 45 T 13/2021. Správní orgán však nijak neprokázal, že to byl žalobce, kdo jednotlivým pracovníkům přiděloval práci. V odůvodnění jeho rozhodnutí je pouze uvedeno, že práci přiděloval R. L. a J. L., rozhodnutí tak postrádá náležité odůvodnění, neboť žalovaný pouze stroze odmítl argumentaci žalobce, s níž se nikterak nevypořádal. Všichni pracovníci vypověděli, že do České republiky přijeli po dohodě s P. H. (Piotr), pracovníkem společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o., který jim přislíbil práci a sjednal odměnu. Žalobce pracovníky neznal, nemohl si mezi nimi vybrat a nerozhodoval, který z nich bude vykonávat práci. O tom, kdo bude vykonávat dílo na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a

společností RIDEFCOOL STAV s. r. o., rozhodoval dodavatel díla - společnost RIDEFCOOL STAV s. r. o. Žalobce pak nesouhlasil ani s argumentací žalovaného týkající se společenské škodlivosti. Současná míra nezaměstnanosti v ČR je podle žalobce 3,5 %, a není tak možné konstatovat, že výkon práce zahraničních pracovníků narušuje pracovní trh. Žádným důkazem založeným ve správním spise nebylo prokázáno, že by byly naplněny znaky závislé práce. Podle zákoníku práce totiž musí být závislá práce za mzdu, plat nebo odměnu za práci. Mezi žalobcem a pracovníky společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o. jednání o mzdě, platu nebo jiné odměně nikdy neprobíhala a žalobce jim žádnou odměnu nehradil. Pracovníci byli odměňováni společností RIDEFCOOL STAV s. r. o., což potvrdili. Žalobce jim proto nemohl umožnit výkon nelegální práce, neboť nebyl naplněn základní znak závislé práce. Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém podání ze dne 8. 9. 2022 uvedl, že žalobcovy námitky se překrývají s argumentací, kterou již užil v odvolacím řízení správním a s níž se ve svém rozhodnutí již vypořádal, proto se vyjádřil pouze k části námitek, které žalobce v žalobě uvedl poprvé. Co se týká argumentace o tom, že žalobci nebylo umožněno být přítomen výsledku svědků, odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 383/2017, podle něhož je přípustné použití důkazů z jiného řízení, pokud jsou získány zákonným způsobem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku jsou zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně. Podle žalovaného poskytování odměny zaměstnanci není v zákoníku práce vymezeno jako definiční znak závislé práce, nýbrž jako povinnost zaměstnavatele. O závislou práci tak půjde i v případě, že jsou naplněny znaky § 2 odst. 1 zákoníku práce, přestože zaměstnavatel svému zaměstnanci neposkytuje mzdu, plat či odměnu, případně nehradí náklady spojené s výkonem práce, či odmítá-li zaměstnavatel odpovědnost za vykonanou práci, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti nebo jiném dohodnutém místě. Existenci zastřené pracovního vztahu napovídá skutečnost, že pracovníci vykonávající práci dostávají sice zaplacen od prostředníka, kterému je pak hrazena cena za „dílo“, avšak její výše souvisí s provedeným množstvím práce. Ve správním řízení tak nemusí být postaveno najisto, že pracovníci pobírají mzdu, plat či odměnu přímo od žalobce. Z uvedených důvodů pak žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování. K výzvě soudu, zda účastníci souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání se účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili, přičemž byli poučeni ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.; soud má proto za to, že souhlas byl udělen a jednání k rozhodnutí ve věci nenařizoval.
5. Předně je potřeba konstatovat, že žalobce ve své žalobě užívá argumentaci, kterou uplatňoval v průběhu celého správního řízení a již správní orgány věnovaly nemalou pozornost ve svých rozhodnutích, která také řádně odůvodnily. Závěry správních orgánů jsou přitom logické a v souladu se zákonem. Žalobce svými námitkami pouze vyjadřuje nesouhlas

s procesním postupem, skutkovými zjištěními a právními závěry správních orgánů, předkládá svou polemiku, ačkoliv se k jeho námitkám již z podstatné části vyjadřoval a vypořádal se s nimi jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný.

6. K důvodům neprovedení důkazů navrhaných žalobcem se správní orgán prvního stupně vyjádřil na straně 9. svého rozhodnutí a žalovaný tento postup aproboval rovněž na straně 9. svého rozhodnutí. Se závěry správních orgánů se soud zcela ztotožňuje. Správní orgán nemá povinnost provést všechny navržené důkazy, nicméně, svůj procesní postup má povinnost řádně odůvodnit. Jak správně správní orgán prvního stupně uvedl, podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09 „procesnímu právu účastníka navrhnout důkazy odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů tak činí. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhopván důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhopván, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Jestliže tak obecný soud nepostupuje, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny.“ Správní orgány svá rozhodnutí o neprovedení dalších důkazů založily na nadbytečnosti takových důkazů, neboť podstatné skutečnosti – skutkový stav – pro účely subsumování pod předmětnou skutkovou podstatu přestupku, tj. naplnění všech zákonných znaků přestupku žalobcem, byly dostatečně prokázány již jinými důkazy a žalobcem navrhopvané důkazy by nemohly přispět ve věci ničím novým. Navrhovaní svědci se měli vyjádřit ke skutečnostem o vztahu nadřízenosti – podřízenosti a o odměňování pracovníků společností RIDEFCOOL STAV s. r. o. Nezbytnost provedení jejich výslechu byla podle žalobce odůvodněna rozporuplností výpovědí pracovníků, jejich neznalostí českého jazyka a českého písma, nemožností žalobce být přítomen jejich výslechu a skutečností, že byli pracovníci odměňováni výlučně ze strany společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o.
7. Žalobce však ve svém návrhu blíže nespecifikoval, v čem spatřuje namítanou rozporuplnost výpovědí pracovníků. Jak vyplynulo z protokolů o výsleších pracovníků (O. T., D. P., Y. K. a L. K.) v řízení o správním vyhoštění těchto pracovníků, který byl sepsán Policií České republiky, Odborem cizinecké policie, pracovníci byli vyslýcháni za přítomnosti tlumočnice. Všichni pracovníci pak shodně vypověděli, že do České republiky přijeli za účelem výkonu práce, pracovali u žalobce, práci na pracovišti jim zadával pan L., jehož označili za „majitele firmy“ (pracovník T., P.), případně ji zadával jak R. L., tak jeho otec pan L. (pracovník K., K.), nebo zaměstnanci žalobce (pracovník P.). Pracovníci T. a P. nadto uvedli, že o společnosti RIDEFCOOL STAV s. r. o. nikdy neslyšeli.
8. K námitce neznalosti českého jazyka a česky psaného písma pracovníky pak je potřeba konstatovat, že při jejich výslechu Policií České republiky byla přítomna tlumočnice, z tohoto pohledu je pak uvedená námitka žalobce lichá. Namítal-li žalobce, že protokol o kontrole č. j. 322272-24/2019-53000-61 je vadný v tom, že osoby odpovídající na otázky

nerozuměly českému jazyku, pak je potřeba konstatovat, že pracovník K., jehož odpovědi na otázky při kontrole celního úřadu jsou v protokolu popsány, výslovně uvedl, že tlumočnicka nepožaduje a že česky trochu rozumí. Navíc jeho výpověď odpovídá tomu, co uvedl při výslechu u policie, u něhož tlumočnicka přítomen byl. Žádné pochybení ani v tomto směru tedy soud neshledal.

9. Pokud žalobce uváděl, že nemohl být přítomen u výsledků pracovníků, klást jim otázky a dozorovat nad správností protokolace, pak je potřeba zmínit, že nebyl účastníkem řízení o správním vyhoštění, proto mu jeho právo být přítomen jejich výsledku nebylo zkráceno. Správní orgány obou stupňů k provedeným protokolům přistupovaly jako k důkazu listinou, nikoliv jako k důkazu svědeckou výpovědí, z čehož pak vyplývá, že žalobce nemohl klást pracovníkům otázky. V průběhu celého přestupkového řízení však měl přístup ke správnímu spisu, mohl do něj nahlížet a s listinami založenými ve spisu se takto seznámit a vyjádřit se k nim. Namísto je přitom připomenout konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. 3 Ads 113/2013, a ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 1 Afs 19/2009), podle níž je přípustné užít důkazů z jiného řízení, pokud jsou tyto důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně. Takto mohou být pak použity i protokoly o výpovědích svědků. Předmětné protokoly přitom pořídila Policie České republiky v souladu se zákonem jako podklad pro řízení o správním vyhoštění a následně byly postoupeny oblastnímu inspektorátu práce. Podmínky pro jejich užití podle citované judikatury tak byly v právě projednávané věci naplněny.
10. K námitce odměňování pracovníků výlučně společností RIDEFCOOL STAV s. r. o. je potřeba uvést, že definičním znakem závislé práce není poskytování platu, mzdy nebo odměny. Závislou prací podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, se totiž rozumí „práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“ Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. 2 Ads 151/2015: „Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona. Posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.)“. V rozsudku ze dne 13. 2. 2014, sp. zn. 6 Ads 46/2013 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „ustanovení § 2 odst. 2 zákoníku práce neobsahuje definiční znaky závislé práce, nýbrž povinnosti, které zaměstnavateli na základě výkonu práce vznikají, resp. podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znak závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat“. Skutečnost, zda byla sjednána

odměna, potažmo kým byla vyplácena tak nemá na posouzení vztahu žalobce a shora uvedených pracovníků žádný vliv. Protože žalobcova námitka odměňování je z pohledu užití právní kvalifikace irelevantní, nevznikla ani potřeba dokazovat k otázce, kdo pracovníky odměňoval.

11. Žalobce dále uvedl, že proti osobám jednajícím za společnost RIDEFCOOL STAV s. r. o. je vedeno trestní řízení u Městského soudu v Praze. Samotná skutečnost zahájení takového trestního stíhání nemůže mít vliv na výše uvedená zjištění a závěry, přičemž žalobce ani sám blíže nespecifikoval, jaký vliv by toto stíhání na právě projednávanou věc mělo mít.
12. Lze tudíž uzavřít, že pokud správní orgány zamítly provedení navržených důkazů pro nadbytečnost, nelze v jejich postupu shledat žádné vady řízení.
13. Žalobce dále namítal, že byl na svých právech zkrácen tím, že k jeho žádosti nebylo provedeno ústní jednání. O zamítnutí návrhu na provedení ústního jednání bylo rozhodnuto usnesením Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2599/9.30/21-7, ve spojení s rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 7. 6. 2021, č. j. 2537/1.30/21-3. Soud správním orgánům přisvědčuje, že ústní jednání není podle § 80 odst. 1, 2 zákona 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, obligatorní součástí přestupkového řízení. Obviněný z přestupku jistě může požádat o nařízení ústního jednání. Pokud však ústní jednání není nezbytné k uplatnění jeho práv, správní orgán takový návrh může zamítnout. Správní orgány přitom ve shora uvedených rozhodnutích řádně odůvodnily, proč návrh na nařízení jednání zamítly; soud jejich argumentaci shledal správnou a zákonnou. Pokud zákon počítá s možností, že ústní jednání nebude nařízeno, pak jeho neprovedení *ipso facto* nemůže být porušením práva na spravedlivý proces. Žalobci bylo ve správním řízení umožněno uplatnit svá práva, dne 17. 2. 2021 se zúčastnil dokazování mimo ústní jednání, využil svého práva nahlédnout do spisu a pořídil si kopie částí spisu. Pokud správní orgán shledal (viz shora), že další dokazování nad rámec provedených důkazů není třeba, v rámci zásady ekonomie řízení postupoval správně, jestliže zamítl jak návrh na provedení dalších (navržených) důkazů, tak návrh na provedení ústního jednání. Žalobce navíc ve své žalobě vůbec neuvádí, jakým způsobem měla být jeho práva neprovedením ústního jednání porušena. Soud proto ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou.
14. I argumentací žalobce, že jednání pracovníků nenaplní znaky závislé práce, se správní orgány podrobně ve svých rozhodnutích zabývaly. S námitkou, že nebylo zjištěno a odůvodněno, kdo přiděloval pracovníkům práci, se nelze ztotožnit. Správní orgán prvního stupně se přidělováním práce zabýval na str. 10. – 11. svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 7. – 8. Svoje závěry založily na důkazech – protokolu o kontrole č. j. 322272-24/2019-530000-61, v němž jak pracovníci, tak R. L., uvedli, že pracovníkům zadává práci R. L. nebo J. L. To samé pak vyplývá z protokolu Policie České republiky o výslechu sp. zn. KRPB-191166/ČJ-2019-060026-SV. Nelze tudíž shledat, že by závěr o tom, kdo v daném případě zadával práci pracovníkům, nebyl správními orgány náležitě odůvodněn. Nesouhlasí-li žalobce se zjištěním, že pracovníci přijeli do České republiky za účelem výkonu práce a za tímto účelem vstoupili do pracovního vztahu se žalobcem, pak tím uvádí pouze svou polemiku s tímto zjištěním, neboť zcela pomíjí, že podle, již několikrát zmiňovaných, protokolů Policie České republiky pracovníci uvedli, že „o žalobci mu řekl kamarád, který

tam dříve pracoval“ (pracovník P.), „o žalobci mu řekli známí, kteří tam pracovali“ (pracovník T.), a pokud se pracovník K. a K. vyjadřovali o osobě „Piotr“, pak to bylo v souvislosti se zprostředkováním práce, resp. zprostředkováním kontaktu na žalobce. Okolnost toho, že „Piotr“ práci zprostředkuje a sjedná s pracovníky odměnu ještě nevylučuje faktický stav závislé práce pracovníků vůči žalobci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. 2 Ads 151/2015, „posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky [pozn. soudu: závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce], by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.)“. Není tedy rozhodné, kdo sjednal s pracovníky práci ani odměnu za ni (odměna není definiční znak závislé práce). Rozhodné je však to, vůči komu (ve prospěch koho) je závislá práce fakticky vykonávána (podle definičních znaků), což musí správní orgán zkoumat materiálně, nikoliv pouze formálně. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že na základě provedených důkazů došlo smlouvou o dílo mezi žalobcem a společností RIDEFCOOL STAV s. r. o. k zastření pracovněprávního vztahu k žalobci, pak se jedná o závěr v souladu se zákonem (srov. str. 10. – 12. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 7. – 8. rozhodnutí žalovaného). Znaky závislé práce tak byly naplněny.

15. Materiální stránkou přestupku se správní orgány rovněž zabývaly (srov. str. 14. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 9. rozhodnutí žalovaného). Neshledaly žádné okolnosti snižující společenskou škodlivost žalobcova jednání na takovou míru, aby nenaplnilo materiální znaky přestupku. *„Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 7 As 63/2015). Žalobcovo jednání zjevně narušuje pracovní trh a negativně působí na jeho rovnováhu, neboť hrubým způsobem porušuje základní ustanovení zákoníku práce, a porušuje tak veřejný zájem. Argument, že míra nezaměstnanosti v České republice dosahuje pouhých 3,5 %, a tudíž jednání žalobce nemůže ohrozit pracovní trh, pak nemůže odůvodnit snížení míry škodlivosti jeho jednání, nelegální zaměstnávání totiž už ze své podstaty narušuje pracovní trh nehledě na míru nezaměstnanosti ve společnosti. Žalobce pak pomíjí i skutečnost, že ustanovení zákoníku práce směřují i k ochraně zaměstnavatelů a zaměstnanců, v daném případě pak byli znevýhodněni pracovníci T., P., K. a K. a jejich ochrana na poli pracovněprávních vztahů byla oslabena. Zvláště pak je potřeba zdůraznit, že žalobce se přestupku dopouštěl ve 4 případech (na pracovnících T., P., K. a K.), a po dobu téměř 4 měsíců, jeho jednání tak nelze označit za jednání, které vybočuje, resp. jehož škodlivost je jakýmkoliv způsobem snižována pod míru běžně se vyskytujících případů stejné právní kvalifikace.

IV. Shrnutí a náklady řízení

16. Soud na základě shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

17. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. prosince 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu